

rozhľadne nebývajú trojnôžkové

už ani konárom sa vtedy vyššie nechcelo
to len my
nepočúvli sme korene
otlaky
ani posledné náletovky

nezamestnaní
bez vstupného
so zákazom len na oko
na selfie spak ruky

fúkal si mi do vetra
vraj
zhora to vidno

prisypali dedinu
pár lesklých okien
bližencov
panien
rýb
stužka rieky
za brehmi lupín
nátržníkov
kukučiek a nechtíkov
zadraperaná o šiju na najvyššej skale

smial si sa mi
že také bývali party
a ešte vence pod mostom
tie ale vidno len zdola
a o tom sme cestou tam pomlčali

splietol si ma

za plotom zostarla
celá sieť ciest
a my sme neuviazli
ani v jednom oku.

"Pozri! Tam!"

ešte možno svietim
len niektoré ryby viac
panny zhasli
čaká sa ešte na bližencov

to aby nebolo vidno tie odplávané vence...

háčiky nepožičaných žien s fajkami

ako Fridine cievky
kdesi pod prúžkovanou sukňou
čo nosila len na obrazy
a domov
a trpela na srdce
ako každá druhá

riadok po riadku
zľava-doprava
lomky
medzi obočím

pletiem sa ti zvlnená
a pastelovo
tvoja
rozpradená ariadnina niť

"Zavři oči když se červenám..."

v čiapke ti čosi zadržlo
dve očka

vadí-nevadí
to keby vieš

je to na tebe
a je to moja vec

má to ale háčik

like je len polovičná slučka
a mne došli jednoduché návody

keď všade hrajú Otela

po tme ma škrtíš
medzi jej tretinami

řadové panny svitnú skôr
aby stihli pootočiť epilógom

Magdaléna Martišková